కుక్క కన్నీళ్లు

ప్రకృతి మాత ఒడిలో హాయిగా ఉయ్యాల లూగు తున్నట్లు చిరుగాలికి మెల్లగా తలలూపుతున్న చెట్లకి ఏం వచ్చిందో ఉన్నట్లుండి వీరాంగం మొదలు పెట్టాయి. పిల్లల కోసం తల్లి రాల్చే కన్నీటి బొట్లులాగ ఆకాశం పొద్దుటినుంచీ ఏడుస్తూనే ఉంది, అమ్మ మాటని చెవిని బెట్టని అల్లరి పిల్ల లాగ. "ఆc! ఈ గాలీ వానా ఎప్పుడూ ఉండేదేలే!" అని నిర్లక్ష్యంగా చప్పరించి పని పాటలకి పోయేవాళ్ళందరూ, ఎవరి ఇళ్ళూ ఎవరి గుడిసెలూ వాళ్లు వదిలి, పనుల్లోకి పోయారు.

సరమ్మ సంతానం కూడా సరిగ్గా అదేపని చేసిం౧. అయితే వెళ్ళేటప్పుడు మాత్రం ఆ ఇద్దరు కొడుకులూ, కోడళ్ళూ కూతురూ అల్లుడూ ఆరుగురూ ఓ అరుపు అరిచారు "ఇదిగో- ఓ ముసలమ్మోయ్ - ఇయాల సంతకి ఎల్లమాక ఈ గాలి వోనకి ఎక్కడేనా పడి సత్తావు ఈ పూటకిగంజి మేం ఎవరేనా పోస్తాంకాని పిల్లలని సూసుకుంటూ పాకలకాడే ఉండు" అంటూ. సరమ్మ సణుక్కుంది "గాలివోనట గాలివోన, అల్లంతా ఎల్లొచ్చుగాని ఈ ముసిలిదాని పేణానికే బయం కాబోలు. నాకు పోసేగుక్కెడు గంజి కోసమే తన్న

కుని, సివరికి కరియేపాకూ కొత్తిమిరీ అమ్ముకుని నీ బతుకు నువ్వు బతుకు అని వొగ్గేసిన ఈ బిడ్డలు, ఇయ్యాల నాకు గంజి పోస్తారట. గంజి" విరక్తిగా నవ్వుకొని బోసి నోటినే ఓమారు చప్పరించుకొంది.

సరమ్మ నవ్వినంతసేపు పట్టలేదు. 'ఓలమ్మో ఈ గాలేంటి, ఈ వోనేంటి? నా బిడ్డలందరూ గూటికి జేరేనా? వెళ్ళొచ్చేదాకా ఈ పసికూనల్ని సూడగలనా!' అంటూ తనని కరుచుకొని బిక్క మొహాల్తో ఏడుస్తూన్న మనుషుల చుట్టూ చేతులేసి, భయంతో వణుకుతూ దిగాలుపడి కుప్రింగి పోడానికి.

గాలి కెగిరిపోతూన్న జుట్టుని చీరెని, గుప్పిళ్ళలో అదిమి పట్టుకుని, పడుతూ లేస్తూ వచ్చిన రెండో కోడలు ముత్యాలిని చూసేసరికి ముసిలిదాని ప్రాణం కొంచెం కుదుట బడింది. "నీవే పని వొగ్గేసి వచ్చేశావా? మంచిపని చేశావు. ఆళ్ళుకూడా వొచ్చేస్తే బావుణ్ణు. అదిగో నీ సంటాడు ఉయ్యాల్లో గుక్కెట్టి ఏడిసేస్తున్నాడు. అడ్డాల్లో కూసోపెట్టుకుని కాసిన్ని పాలియ్యి" అంది. పాకలో తాటి దూలానికి వేలాడేసిన గుడ్డ ఉయ్యాల్లో గుక్కపట్టి ఏడుస్తూన్న పసివాణ్ణి వెళ్ళి గుండెలకి అదుముకుంది ముత్యాలు. పాలుతాగి వాడు నిద్ర పోయాక మళ్ళీ ఉయ్యాల్లో పడుకోబెట్టింది.

ఇంతలో సరమ్మ పెద్దకొడుకు కోటయ్య రెండోవాడు సత్తెయ్య, అల్లుడు సింహాద్రి. పిచ్చి తెగింపుతో తలలు వంచి ఎదురుగాలిలో బలంగా పెడల్స్‌ని అదిమి తొక్కుతూ రిక్షా

బళ్ళని అతి బలవంతంమీద తోసుకొని పాకలు చేరుకున్నారు. "ఓరి నాయనా....ఓరిబాబో అనుకుంటూ సిట్టెమ్మ, మాలచ్చి, వచ్చి తమ తమ పిల్లల్ని సరమ్మ దగ్గర్నుంచి తీసుకుని దగ్గరగా హత్తుకున్నారు.

"ఎవరి గుడిశల్లోకి వాళ్ళు పొండి- తడిసిపోతున్నా."

"వొద్దు – ఈ గాలికి గుడిశలు ఆగేలాగ లేవు."

ఇజ్....జ్ .. ఓ .. ఓ....ఫెళ....ఫెళా .. ధన్....

"అమ్మా.... ఓరినాయనో ... లచ్చీ.... అన్నయ్యా.... దేవుడో ... ఇటు రాకండి.... కొమ్మ ఇరిగి పడిపోతోంది...."

ఇలా కేకలతో అరుపులతో చప్పుళ్ళతో ఒక్కమారు వాతావరణం అంతా ప్రళయ భయంకరంగా మారిపోయింది.

కుండపోతగా వాన కురుస్తూనే ఉంది. మధ్య మధ్య నల్లని ఆకాశాన్ని చీల్చుకుని మిరుమిట్లుగొలిపే తెల్లతాచులా మెరుపు ఒకటి మెరసి మాయం అవుతోంది. వెంటనే గుండె లవిసేలా భయంకరమైన ఉరుము! అన్ని వేపుల నుంచీ వేళ్ళతో సహా కూలి పోతూన్న చెట్ల చప్పుళ్ళు. పాకలమీద ఆకు లెగిరిపోతున్నాయి. గాలివేగం నిముష నిముషానికి హెచ్చిపోతోంది. సిమెంటు రేకులూ, ఇనుప రేకులూ ఎక్కడ నుంచో వచ్చి పాకల దగ్గర పడుతున్నాయి. పాకలదగ్గరున్న వేప చెట్టుతో సహా అన్ని చెట్లూ తలలు విరబోసుకుని ఊగి పోతూ ఏ క్షణాన్నైనా కూలిపోతాయి అన్నట్లున్నాయి.

రకరకాలైన ఆ ధ్వనులకి హడలిపోయి, మీద ధారగా కురుస్తూన్న వాన నీళ్ళకి వణికిపోయి, ఉయ్యాలలో ఉన్న బిడ్డ కెవ్వున అరిచాడు. తడి బట్టలతో గడగడ లాడుతూ ఓ మూల ఒదిగి నుంచున్న ముత్యాలు, ఒక్క ఉదుటున వెళ్ళి ఉయ్యాలతో బాటుగా బిడ్డని గుండెలకి అదుముకుంది.

"ఆకులన్నీ ఎగిరిపోయి, పాక నిలువ నీడలేకుండా అయిపోయింది. వేప చెట్టు కూడా ఊగిపోతోంది. ఏ క్షణా న్నైనా కూలి పోవచ్చు. ఇక్కడ ఉంటే ప్రమాదం. ఎక్కడికైనా వెళ్ళి తలదాచుకోడం మంచిది." ఇలా అనికుని సత్తెయ్య, వంగిపోయిన పాక నిటాఁడుని తప్పించుకుని పాక యివతలికి వచ్చాడు. చుట్టూ దట్టంగా వర్షపుధారలు! నీటి తెర! అడుగు అవతల ఏం ఉందో కన్పించడంలేదు. మొహం మీద నుంచి జారుతూన్న నీటిని తుడుచుకుని అటూ ఇటూ చూశాడు. పక్క పాకల్లోంచి ఏవో నీడలు కదులు తున్నట్లు కనిపించింది. అన్నయ్యా - బావయ్యా కాబోలు! ఆడోళ్ళనీ పిల్లన్నీ తీసుకుని పాక వొదిలి పడుతూలేస్తూ ఎక్కడికో బయలుదేరారు. "వొరేయ్! నేనూ వొస్తున్నా" అని సత్తెయ్య అరిచిన అరుపు, ఫెళ ఫెళా విరిగిపోతూన్న వేపచెట్టుకొమ్మ చప్పుడులో అతని చెవులకి అతనికే వినిపించ లేదు.

"హమ్మో.... అమ్మ పాకమీదకొమ్మ విరిగి పడిపో యింది," అంటూ అటుకేసి ఒక్క ఉరుకు ఉరికాడుసత్తెయ్య

పడిపోయిన కొమ్మతాలూకు రెమ్మలూ ఆకులూ, కూలిపోయిన పాక బాపతుగెడలూ ఆకులూ, ఒక్కొక్కటే తప్పించుకుంటూ దారి చేసుకుంటూ సరమ్మ కోసం వెతక సాగాడు. కాళ్ళూ చేతులూ నీరసంతో పీకేస్తున్నాయి. కొమ్మలూ గెడలూ గీసుకు పోతున్నాయి. ఒక్కొక్క గాలి విసురుకి వచ్చిన వానధారలు ఛెళ్ళున చెంపలకి తగులుతూంటే, తూలి పక్కకి ఒరిగిపోతున్నాడు సత్తెయ్య. ఆయాసంతో నోరు ఎండి పోయి, నాలుక పిడచగట్టుకు పోతోంది. తల్లి ఏమైందా అనే ఆదుర్దా. గుండెల్లో కొండంత భయం.

ఆకాశంలో ఒక్క మెరుపు మెరిసింది. క్షణంసేపు అంతా వెలుగు పరుచుకున్నట్లయింది. ఆ వెలుగులో కూలిన తాటినిట్రాడుకింద, ముద్దగా ముడుచుకుపోయి చలనం లేకుండా పడిఉన్న సరమ్మ!

"అమ్మా" అని పిచ్చిగా అరిచి, వెర్రి ఆవేశంతో తాటినిట్రాడుని భుజం కాసి లేపి, పక్కకి పడేశాడు. తల్లి ముక్కు దగ్గర వేళ్ళుపెట్టి చూశాడు. వెచ్చగా శ్వాసతగిలింది. "హమ్మయ్య" రెండుచేతులతోటీ తల్లిని ఎత్తుకుని ఇవతలకి తీసుకువచ్చాడు. తన పాకదగ్గర నిలబడి ఆహోరుగాలిలోంచే "ముత్తేలూ - సంటాడిని తీసుకుని వచ్చెయి బడి అరుగు మీదకి పోదాం. ఈడే వుంటే ఈ రేత్రి అన్నేయంగా చచ్చిపోతాం" అని ఒక్క పొలికేక పెట్టాడు. అతను ఏం అంటున్నాడో అహోరు గాలిలో అర్థం కాలేదుకాని, మొత్తంమీద మావ గొంతు మాత్రం వినిపించింది ముత్యాలకి.

చంటాడిని గుండెలకి అదుముకుని పాక ఇవతలకి వచ్చిన ముత్యాలు, నీటితెర అవతలనుంచి నీడలా కనిపించింది సత్తెయ్యకి. "సీకట్లో జాగర్త. కాళ్ళకి ఆకులూ కొమ్మలూ రేకులూ తగుల్తాయి. గాలి ఇసిరేస్తోంది. నా ఎనకాలే రా" అంటూ సత్తెయ్య అడుగు కదిపాడు.

కన్ను పొడుచుకున్నా కనిపించని చీకటి. మనిషిని అమాంతం ఎత్తి ఆమడ దూరం విసిరేస్తున్నగాలి. ముందు నడుస్తూన్న సత్తెయ్య ఎటు వెళుతున్నాడో ముత్యాలకి కనిపించడం లేదు. వెనకాల ముత్యాలు వస్తోందా లేదా అని ఆగి చూసే అవకాశం సత్తెయ్యకి లేదు. రెండు చేతులమీదా బరువుగా తల్లి శరీరం, తన వంట్లో క్షణ క్షణానికీ పెరిగి పోతూన్న నీరసం. కాళ్ళు తేలి పోతున్నాయి. గాలి తోసేస్తోంది. అడుగు పడడంలేదు, చిందరవందరగా పడిపోయిన ఆకులూ, కొమ్మలూ, రేకులూ, కాళ్ళని కోసేస్తున్నాయి. కాళ్లు ఎలా లేస్తున్నాయో ఎక్కడ పడుతున్నాయో. జుట్టు మొహం, బట్టలూ అన్నీ తడిసి ముద్దయి పోయాయి. కాళ్ళ గాయాల్లోంచి కారుతూన్న రక్తాన్ని, వంటిమీంచి కారుతున్న నీళ్ళు కడిగేస్తున్నాయి. పడుతూ లేస్తూ పిచ్చి పట్టుదలతో మొత్తం మీద బడి అరుగు చేరుకొని సరమ్మ శరీరాన్ని అక్కడ ఒక గోడకి జేరేస్తూ 'హమ్మయ్య' అని గాలి పీల్చుకున్నాడు సత్తెయ్య. అప్పటికి ఓ గంట క్రితమే భార్యా పిల్లలతో

అక్కడికి చచ్చీచెడీ చేరుకున్న కోటయ్యా సింహాద్రీ ఒంటి మున్న బట్టలు పిండు కుంటూ "వచ్చావా? ముసిల్దాన్ని మోసుకొచ్చావు బాగానే ఉంది. కాని ముత్తేలు ఏదిరా?" అన్నారు.

సత్తెయ్య గుండె గుభిల్లుమంది. "అవును. ముత్తే లేదీ?" వెనక్కి తిరిగి చూశాడు. నల్లని కాటుక కొండలా భయంకరమైన చీకటి - ఆ చీకట్లోంచి రేకులువచ్చి ఎగిరి పడుతూన్న చప్పుళ్లూ, చెట్లు విరిగి పడిపోతూన్న శబ్దాలూ, తమ లాగే పూరి పాకల్లోంచి పారిపోయి వస్తూన్న వందల వేల నిర్భాగ్యుల ఆక్రందనలూ అరుపులూను.

ఓ పక్క నుంచి ప్రకృతి ఘోష!

మరోపక్కనుంచి మానవ ఘోష!

సృష్టికి అవే అంతిమ ఘడియలు అనిపిస్తున్నాయి.

వెర్రిగా ఒక్క అరుపు అరిచి "నాముత్తేలో - నా సంటాడో!" అంటూ తిరిగి ఆ గాలి వానలోపడి వెనక్కి వెళ్ళ బోయాడు సత్తెయ్య.

"ఈ సీకట్లో ఎక్కడని ఎతుకుతావు - అసలు దారీ తెన్నూ ఏవన్నా అనుతోందా అని - అయినా నువ్వీగాలి వానలోపోయి ఏ సెట్టో కూలి సావడమేకాని, ముత్తేలూ సంటాడూ ఈ పాటికి ఏ డాబా యింట్లోకో సేరి, పేనాలు

దక్కించుకునే ఉంటారు. తెల్లారేక సూసుకుందాంలే కూసో" అంటూ కోటయ్యా సింహాద్రి చెరోరెక్కా పట్టుకుని సత్తెయ్యని ఆపుజేసేశారు.

చేసేదేంలేక గుడ్లనీరు కుక్కుకుంటూ వానలోకి శూన్యంగా చూస్తూ, భయంకరమైన శబ్దంతో వచ్చి తన ముందేపడి ముక్కలు ముక్కలుగా విరిగిపోతూన్న సిమెంటు రేకుల చప్పుళ్ళువింటూ, నిస్సహాయంగా కూర్చుని అ కాళ రాత్రిని క్షణం ఒక యుగంగా గడిపాడు సత్తెయ్య.

గాలివేగం తగ్గింది. సన్నగా చినుకు మాత్రం పడుతోంది. తూరుపు దిక్కు కొద్దిగా తెల్లబడుతోంది. సత్తెయ్య లేస్తూ "అన్నయ్యా అమ్మని చూస్తూ ఉండు. నేను ఎల్లి ముత్తెల్ని సంటోడినీ ఎతుకుతాను" అంటూ ముద్దగా పడివున్న సరమ్మ శరీరాన్ని కోటయ్యకి అప్పగించి, తాను తిరిగి తను గుడిసెల వైపు బయలుదేరాడు.

తెల్లవారుతూ ఉన్నా, పక్షుల కూతలేం వినిపించడం లేదు. చెట్లని ఆశ్రయించుకొన్న ఆప్రాణాలు ఆ చెట్లతోటే పోయి ఉంటాయి.

వేళ్ళతోసహా కూలిపోయిన మహావృక్షాలు. జరా సంధుణ్ణి చీల్చేసినట్లు నిలువునా రెండుగా చీలిపోయిన చెట్లు, కొమ్మలూ, ఆకులూ పూర్తిగా పోయి మొండిగా - నిలబడి ఉన్న మానులు. ఉప్పుగాలికి నల్లగా మాడిపోయిన లతలూ

తీగెలూను. అడ్డంగా నిలువుగా చిందరవందరగా పడిపోయి ఉన్న కొబ్బరి చెట్లూ తాటిచెట్లూ, మెలికలు తిరిగిపోయి వంగి పోయిన లైటు స్తంభాలు, గాలికి తెగిపోయి నేలమీద చిక్కులు పడుతూ జీరాడుతూన్న ఎలక్ట్రిక్, టెలిగ్రాఫ్‌తీగలు. మధ్య మధ్యలో కూలిపోయిన పాకలూ, ఎగిరివచ్చి పడినతాటాకులూ, విరిగి ముక్కలు ముక్కలుగా చిమ్మబడ్డ సిమెంటు రేకులూ, ఒక్కొక్క చెట్టుకిందా, ఒక్కొక్క పాకలో కూలిన తాటిదూలం కిందా పడి ప్రాణాలు వదిలిన నిర్భాగ్యులు. సత్తెయ్యగుండె చెదిరి పోతోంది. ఉండుండి వేగంగా కొట్టు కొంటోంది. మళ్ళీ ఒక్కమాటుగా ఆగినట్టు, అనిపిస్తోంది. "ఈ చచ్చి పోయిన వాళ్ళల్లో తన ముత్తేలూ. సంటేడూ .... ?"– సత్తెయ్యకి వెర్రిబాధ వచ్చి ఆ కొమ్మల మధ్య చతిగిలబడి బావురుమని ఏడ్చాడు. కాస్సేపటికి సర్దుకుని కళ్ళు తుడుచు కుంటూంటే, పక్కనే మూలుగు వినిపించింది. అటు చూశాడు బాగా తన కాలంత లావు కొమ్మకింద, తెలివితప్పి పడిపోయి ఉన్న ముత్యాలు. "నా ముత్తేలు బతికేఉంది" అనే సంబరంతో గబగబావెళ్ళి మీదపడిఉన్న కొమ్మ తప్పించి, నుదుటి మీంచీ కారుతూన్న రక్తాన్ని తుడిచి, ఆమె తలని తన తొడమీద పెట్టుకుని చెంపలు నిమరసాగాడు.

కాస్సేపటికి ముత్యాలు నీరసంగా కళ్ళుతెరచి సత్యెయ్యని చూసి బావురుమని ఏడ్చింది. కాస్సేపటికి స్థిమిత పడి 'మన సంటాడు ఏడి మావా?" అంది. సత్తెయ్య గాభ రాగా "అదేంటి? నువ్విక్కడ ఈ కొమ్మకింద పడేటప్పటికి నీ

సందిట్లో లేడా?" అని అడిగాడు. ముత్యాలు ఘొల్లున ఏడుస్తూ "లేడుమావా! నీ ఎనకాల నడిచి వొస్తున్నానా?.... నువ్వు శానాదూరం పోయావు. పెద్దగాలొచ్చింది. సంటాడు సంకలోంచి ఎల్లి దూరంగా పడ్డాడు అయ్యో....నాయనోయ్ అంటూ ఆ సీకట్లో అటూ ఇటూ ఆడికోసం ఎతుకుతూనే ఉన్నా ... ఇంతలో ఈ కొమ్మ వొచ్చి కణతమీద పడింది...." సత్తెయ్య గుండె గతుక్కుమంది. "అమ్మ ఎక్కడ సచ్చిపోతుందో అని తను అమ్మ సంగతి చూసుకున్నాడుగాని, అన్నయ్యా బావయ్యల లాగ పెళ్లాం పిల్లల సంగతే చూసుకుంటే...."సత్తెయ్య కడుపులో ఎవరో కెలికినట్లయింది.... సీత్ .... ఇదేం ఆలోసన? పాడు ఆలోసన?.... సంటాడు కంటే అమ్మ ఎక్కువ కాదూ తనకి? అవును.... కాని ....కాని....తనకి ఇద్దరూ కావాలి ... అమ్మా సంటాడు.... ఇద్దరూ...." ఇలా దిగాలుపడి చాలాసేపు జీవచ్ఛవంలా కూర్చుండిపోయాడు సత్తెయ్య. తర్వాత ముత్యాలు దుఃఖాన్ని తన ఆ వేదననీ ఎలా తగ్గించుకోవాలో తెలియక ఏదో పిచ్చివాడిలా, అటూ ఇటూ మతి లేకుండా, చంటాడి కోసం వెతికిన చోటే వెతక సాగాడు. ఉన్నట్టుండి ఓ పెద్ద తాటాకుకింద ఏదో కదిలిన చప్పుడైంది. చటుక్కున తాటాకు ఎత్తాడు.

అంతే! "ముత్తేలూ" అంటూ సంతోషంతో ఒక్క కేకేశాడు. ఏడ్చేడ్చి సొమ్మసిల్లి నీరసంగా నిద్రపోతూ చంటాడు ఆ తాటాకు కింద కనిపించాడు. "నీ సేతిలోంచి పడిపోయిన చంటాడిమీద దేవుడే వొచ్చి ఈ ఆకు కప్పేడే!"

అంటూ సంబరంగా పిల్లాడిని లేవదీసి గుండెలకి హత్తుకుని ముత్యాలికి అందించాడు.

మధ్యాహ్నానికి పెళ్ళాన్నీ పిల్లాడినీ తీసుకుని బడి అరుగు చేరుకున్న సత్తెయ్యకి అక్కడ కోటయ్య కుటుంబం కాని, సింహాద్రి కుటుంబంకాని, ఆఖరికి వచ్చే పోయే ప్రాణంతో గుటగుట లాడుతూ పడివున్న సరమ్మకాని, కని పించలేదు. అక్కడ తల దాచుకుని ఉన్న వాళ్ళని అడిగి చూశాడు. కనీసం ఎటు వెళ్ళారో కూడా వాళ్ళు చెప్పలేక పోయారు.

ఆ తర్వాత నాలుగైదు రోజులదాకా నిరాశ్రయులైన వేలాది ప్రజలతో కలిసి, దాతలు పెట్టిన అన్నంతింటూ, ప్రభుత్వం వాళ్ళు ఇచ్చిన బియ్యం వండుకుంటూ సత్తెయ్య తన భార్యా పిల్లాడితో కాలం గడిపాడు. వారం గడిచాక తెలిసింది "తను ముత్యాల్ని వెతుక్కుంటూ బయలుదేరిన మరోగంటకి అమ్మ చచ్చి పోయిందనీ, గాలివానలో చచ్చి పోయినవాళ్ళ కుటుంబానికి గవర్నమెంటు వాళ్ళు వెయ్యేసి రూపాయలు ఇస్తారని తెలిసి, ఆ వెయ్యిలో తనెక్కడ వాటాకి వస్తాడో అని భయపడి అన్నయ్యా బావయ్యా అమ్మశవాన్ని తీసుకుని వెళ్ళిపోయారనీ, తర్వాత తహసీల్దారు దగ్గర అడబ్బు తీసుకుని ఇద్దరూ పంచుకొన్నారనీ, ఆ తర్వాత అమ్మని అధమం దహనం అయినా చెయ్యకుండా స్మశానంలో పూడ్చి పెట్టారనీ" ను

సత్తెయ్య బావురుమంటూ స్మశానానికి వెళ్ళాడు. సరమ్మని పూడ్చిపెట్టిన చోటు దగ్గర 'అమ్మా' అంటూ కుప్పగా కూలి పోయాడు "ఏడవకు మావా. నువ్వు అత్తని అలా రక్షించావు. అందుకే మన సంటాడిని దేవుడు ఇలా బతికించాడు అనుకో. అత్తకోసం ఏడవమాకు" అంటూ సత్తెయ్య కన్నీళ్ళనయితే ముత్యాలు తుడిచింది కానీ, ఇన్నాళ్ళూ సరమ్మ అన్నం తిన్నాక కంచం, అన్నంగిన్నె, కడిగిపోసిన మెతుకులు తింటూ. ఆమె పాక దగ్గరే పడుకుని ఉండే కుక్క, ఈ తుఫానులో ఎలాగో బతికి, అక్కడికి చేరుకుని సత్తెయ్య పక్కనే కూర్చుని అతనితోపాటు కన్నీళ్ళుకారుస్తూంది. మరి దాని కన్నీళ్ళు ఎవరు తుడుస్తారు?

(ఆంధ్ర పత్రిక)